

γουρουνοκούκι τό, Μ. Στεφανίδ., 'Ορολογ. δημώδ., 12 γ'ρουνοκούκι Μεγίστ. γουρ'νοκούκι Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κουκκί.

Τὰ φυτά: α) Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (*Hyoscyamus niger*) καὶ β) Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (*Hyoscyamus albus*) ἀμφότερα τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (*Solanaceae*), χρησιμοποιοῦμενα καὶ ὡς φάρμακα διὰ τὰς ἀρρωστίας τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοκαπνός, ἀγριοτοῦτουνος, ἀρζάκι, γεροντάκι 3, γέροντας Β 2, γέρος Β 10, γερούλι, γιαιτρός Β 3, γλιαιτζίās, γλύκνυαμος, γλοῖδās, δίσκνυαμος, δαιμοναριά, δοντόχορτο, λιτσαῖο, στρουμπάρα, τρέσκνυαμος, σκυάμος.

γουρουνοκούμασο τό, Εὔβ. ('Ιστ.) Ἡπ. Θράκ. Πελοπ. (Βούρβουρ. Δίβρ. κ.ά.)—Λεξ. Πρόπλετ. γουρουνοκούμασο Λεξ. Γαζ. γουρουνοκούμασου Μακεδ. (Διτόχ.) γ'ρουνοκούμασου Θεσσ. (Καρυά Κρούβρ. Συκαμν.) γ'ρουνοκούμασου Ἡπ. ('Αγναντ. Ξηροβούν. Πλατανοῦς.) Μακεδ. (Βροντ. Μοσχοπόταμ.) γουρ'νοκούμασο Ἡπ. (Ραδοβύζ.) Πελοπ. ('Αρκαδ. Γαργαλ. Βάλτ. Ἡλ. Λάστ. Μεσσην. Πυλ. κ.ά.) γουρ'νοκούμασου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν. Αἰδηψ.) Ἡπ. (Πλατανοῦς.) Θεσσ. (Δομοκ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Βόιον Γρεβεν. Δασοχώρ. Ἐλάτ. Καστορ. Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Κολάκ. Ναύπακτ. Σπάρτ.) Τένεδ. γουρ'νοκούμαδου Θεσσ. (Βαθύρρ. Μοσχολούρ. Σοφᾶδ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ.) Στερελλ. (Παρνασσ.) γουρ'νοκούμουσου Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κουμάσι.

Ἡ κατοικία τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Ὁ τὰ γ'ρούνια φκειάν'νι ἓνα σπ'τάξ', π' τοῦ λέγι κ'μάσ' κί γουρ'νοκούμασου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἐφκειασα ἓνα γουρ'νοκούμαδου ὅλου μὴ γουνιές ἀπ' παῖρ' μέσα δέκα γουρούνια Μακεδ. (Δασοχώρ.) Φκειάσι λίγου τοῦ γ'ρουνοκούμασου, γιαιτ' βγαίῃ τοῦ γ'ρούν' ὅζου Θεσσ. (Κρούβρ.) Νά πᾶς 'ς τοῦ γ'ρουνοκούμασου νά τοῦ φουκαλίσ'ς (= σκουπίσης) αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνοκαλύβα. β) Οἰκία μικρὰ καὶ ἀκάθαρτος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Γραν.) Θεσσ. (Δομοκ.) Πελοπ. (Αἴγ. Βούρβουρ. κ.ά.): Τοῦ κάματι τοῦ σπῖτ' γουρ'νοκούμασου Ἀχυρ. Σπῖτ' εἰν' αὐτὸ ἢ γουρ'νοκούμουσου, ἔτδ' π' τό 'χ'ς κάμ'; Γραν. || Ἄσμ.

Τοῦ Βούρβουρα, τοῦ Κούτρουφα τὰ δυὸ κεφαλοχώρια, ἓνα δεμάτι γέροντες κ' ἓνα σακκὶ παππᾶδες κ' ἓνα γουρουνοκούμασο γεμᾶτο ἀναγνωστᾶδες (εἰρων.) Πελοπ. (Βούρβουρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνοκούμασο Πελοπ. (Γορτυν. Λεχαίν.) Γουρουνοκούμασα Πελοπ. (Μεσσην. Πυλ.) Γουρουνοκούμασου Εὔβ. (Αἰδηψ.) Μακεδ. (Βόιον Σταυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Φθιώτ. Χαϊρών.) Γουρ'νοκούμαδου Στερελλ. (Παρνασσ.) Γ'ρουνοκούμαδα Θεσσ. (Σοφᾶδ.)

γουρουνοκουμούλα ἡ, Πελοπ. ('Αρν. Ζελίν. Οἶτυλ.) γουρουνοκουμούλα Πελοπ. ('Ανώγ. Πάλυρ.) γουρουνοκουμούλα Πελοπ. (Κάμπος Λακων.) γουρουνοκαμουμούλα Πελοπ. (Λεῦκτρ.) γ'ρουνοκουμούλα Πελοπ. (Πάνιτς.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κουμούλα.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Εἶναι γιομᾶτος ὁ δρόμος γουρουνοκουμούλες Πελοπ. (Πάλυρ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦνοκαβαλλίνα.

γουρουνοκόφινο τό, Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοφίνι.

Κόφινος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου μεταφέρουν μικροὺς χοίρους: Ἐφόρτωσεν 'ς τὸ μουλάρι ἀπεῶ τσ' ἀπετσεῖ τὰ γουρουνοκόφινα. Ἐφόρτωσε τὰ γουρουνοκόφινα 'ς τὸ μουλάρι τσαί φεύγει.

γουρουνοκόψιδο τό, Πελοπ. ('Ανδρίτσ.) γουρ'νοκόψιδο Πελοπ. (Βάλτ. Βερσετ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μεσσην. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.) γουρ'νοκόψιδου Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κοψίδι.

Τεμάχιον μικρὸν ἐτοῖμου πρὸς βρῶσιν χοιρείου κρέατος ἐνθ' ἄν.: Θὰ τὰ ἀφανίσῃς τὰ γουρουνοκόψιδα Πελοπ. ('Ανδρίτσ.) Θὰ χορτάσουμε τώρα τὴν Ἀμολυτὴ τὸ γουρ'νοκόψιδο ('Αμολυτὴ = ἡ ἐβδομάς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου, κατὰ τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχει νηστεία) Πελοπ. (Γαργαλ.) Θὰ 'ρθῇς νὰ φᾶς καὶ γουρ'νοκόψιδα Πελοπ. (Μεσσην.)

γουρουνόκρεας τό, Πελοπ. (Κίτ. Λάγ. Λεῦκτρ. Μάν.) γουρ'νοκριγιάς Πελοπ. (Γαργαλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ κρέας.

Τὸ χοιρινὸν κρέας ἐνθ' ἄν.: Ἐφα πασπαλᾶ μὲ γουρουνόκρεας (πασπαλᾶς = φαγητὸν ἐξ ἀλεύρου, ἐλαίου καὶ ὕδατος, τὸ ὁποῖον παρασκευάζουν καὶ ἄνευ κρέατος) Κίτ. Μάν. Τώρα 'ς τίς γουρ'νοσφαξές θὰ χορτάσουμε τὸ γουρ'νοκριγιάς Γαργαλ.

γουρουνοκρέατο τό, ἐνιαχ. γ'ρουνουκρέατος Στερελλ. (Σπάρτ.) γουρ'νουκρέατος Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) γουρ'νουκρίατος Εὔβ. ('Ακρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γουρ'νοκρίατο Πελοπ. ('Ολυμπ. κ.ά.) — Κ. Μαρίν., Ν. Ἐστ. 2 (1928), 258 γουρ'νουκρίατου Εὔβ. (Στρόπον.) Ἐκ τοῦ γοῦροῦνοκρέατα, πληθ. τοῦ οὖσ. γοῦροῦνοκρέας ὑποχωρητ.

Γοῦροῦνοκρέας, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἴχαμι παστώσ' κανιὰ πινηνταριά οὐκάδης γουρ'νουκρίατος κί τρώγαμι μέχρι τ' μιγάλ' Σαρακουστή Εὔβ. ('Ακρ.) Ἐφαγα καμπόσου γουρ'νουκρίατος κ' ἔχου ἀναγ'λιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Κεῖνου τοῦ γουρ'νουκρέατος εἶχι λίπους Στερελλ. (Φθιώτ.) Ἀποὺ ἔ'μουνιού μέρις μπουρεῖ νὰ φάῃ κανέναν τοῦ γουρ'νουκρίατος Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τ' γανίζουμ' γουρ'νουκρίασου, ἀβγά, πατάτις Εὔβ. (Στρόπον.) Ἀνακατώνου ἀναῶς τὸ γουρ'νουκρίατο ποὺ λειώνει καὶ τσουλαγρίζει (ἀναῶς = διαρκῶς, τσουλαγρίζει = σχάζει) Κ. Μαρίν., ἐνθ' ἄν.

Γουρουνοκυριακή ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ Κυριακή.

Ἡ Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου (ἐκ τῆς κατ' αὐτὴν γινομένης, κατὰ τοπικὸν ἔθιμον, σφαγῆς τῶν οἰκοσίων χοίρων): Κεφτέδες; Ἀρχόντεφε βλέπω ἡ Μαρούλα. — Τ'ς εἶχε ἀπὸ τὰ φῆς ἡ κακομοῖρα. Γουρουνοκυριακὴ, βλέπεις. Συνών. Γδαροκυριακή.

γουρουνόλαδο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλαδο Πελοπ. (Βάλτ. Βερσετ. Κόκκιν. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Παππούλ. Ποταμ. Πύλ. Χατζ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γοῦροῦνι καὶ λάδι.

Τὸ χοίρειον ἔλαιον, τὸ παρασκευασθὲν ἐκ τῆς τήξεως τοῦ χοιρείου λίπους ἐνθ' ἄν.: Ν' ἀλλάξουμε γουρ'νόλαδο μὲ λιόλαδο Πελοπν. (Παππούλ.) Βάλε λιγούλι γουρ'νόλαδο 'ς τὸ φαί νά κάνης τὴ δουλειά σου Πελοπν. (Βερεστ.) "Ερριξα μέσ' 'ς τὸν τραχανᾶ γουρ'νόλαδο αὐτόθ. Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολαίμης ἐπίθ. Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λαίμους.

Ἄλ. ἔχων εὐτραφή λαίμον ὡς τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρουνολαίμης καὶ ὡς παρωνύμ. Κρήτ. (Βιάνν.)

γουρουνόλακκος ὁ, Ἀττικ. γουρουνόλακκας Ἀττικ. Μῆλ. γουρ'νόλακκος Ἰμβρ.

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λάκκος.

1) Λάκκος εἰς τὸν ὅποιον περιορίζεται ὁ χοῖρος διὰ νὰ τραφῇ καὶ παχυνθῇ ἀκινήτων Ἀττ. Μῆλ.: Θέλω νὰ καθαρίσω τὸ γουρουνόλακκα, γιὰτ' ἐγέμισε ἀπὸ κοπριά καὶ λάσπες Μῆλ. Συνών. χοιρογόοβα. 2) Λάκκος τὸν ὅποιον ἀνοίγει ὁ χοῖρος μὲ τὸ ρύγχος τοῦ Ἰμβρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νόλακκα Πελοπν. (Μαργέλ.) Στερελλ. ("Ἁγιος Κωνσταντ.)

γουρουνόλασπη ἡ, Χίος γουρ'νόλασπη Πελοπν. (Δίβρ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λάσπη.

Λάσπη σχηματισθεῖσα ἐκ τῆς παραμονῆς καὶ κινήσεως τοῦ χοίρου ἐντὸς λάκκου μεθ' ὕδατος Πελοπν. (Δίβρ.) Χίος: Τὰ παλιγοῦρωνα, οὔλο γουρ'νόλασπη γιόμισανε τ' ἀλλάκια Δίβρ. Ἦρε μὴ γουρουνόμαντρα κ' ἐπῆρε γουρουνόλασπη Χίος || "Εγιν' ὁ δρόμος γουρ'νόλασπη (= ἀκάθαρτος) Δίβρ.

γουρουνολέπι τό, ἐνιαχ. γουρ'νολέπ' Στερελλ. (Δέσφ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λέπι.

Τὸ φυτὸν Ἄρον τὸ ἰταλικὸν (Arum italicum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρωδῶν (Araceae) ἐνθ' ἄν. Συνών. γιάρρος 2, γουρουνόπρόζυμο, δρακόντι, δρακοντιά, καπασούρια, κατσοῦλας, λιάρρος, φιδόχορτο, ψωλὴ τοῦ Τούρκου.

γουρουνολίβαδο τό, ἐνιαχ. γουρ'νουλίβαδου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λιβάδι.

Λειμών, λιβάδι πρὸς βοσκὴν ἀγελαίων χοίρων ἐνθ' ἄν.: "Αμα εἶμι μπ'λουκιάρ'κου τοῦ γουρουν', γυρίζ' 'ς τὰ γουρ'νουλίβαδα κὶ βουσκάει Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γουρουνόλιγδα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιγδα Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ἰμβρ. Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λίγδα.

Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἄν.: "Επιρναν τοῦ τηγάν' τοῦ σπιτουνοικουκέρ', τό 'βαναν' 'ς τ' φοντιά, ἤπιρναν κὶ γουρ'νόλιγδα κὶ ζ'μάτ'ζαν τοῦ νοικουκέρ' νὰ φανιρώσ' τὰ γρόσα Μακεδ. (Βόιον). Συνών. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπα Εὐβ. ("Ἀγία Ἄνν. Λιχὰς Στρόπον.) Θεσσ. ("Ἀλμυρ. Δομοκ. Μαυρέλ. Φωτειν.)

Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. κ.ά.). Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λίπα.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Γυαλίζ' τοῦ σαγόν' τ' ἀπ' τ' γουρ'νόλιπα ποῦ 'φαγι Εὐβ. (Στρόπον.) Τ' ἀλεγοῦβαν οἱ παλαιοὶ τοῦ ψουμὶ μὲ γουρ'νόλ'πα Εὐβ. (Λιχὰς). "Εφκειασα πίττα μὲ γουρ'νόλ'πα Στερελλ. (Φθιώτ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνόλιπο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόλιπου Θεσσ. (Καρυὰ Κρυόβρ. Σουκαμν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λίπος.

Γουρουνόλιγδα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ γουρ'νόλιπου τοῦ μεταχειρίζονται σὶ πουλλὰ φαγιὰ Θεσσ. (Καρυὰ). Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνόγλινα.

γουρουνολόγος ὁ, ἐνιαχ. γουρ'νολόγος Πελοπν. ("Ἀρκαδ. Βούτσ. Δίβρ. Κοντοβάζαιν.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνί καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -λόγος.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν. Συνών. γουρουναραῖς, γουρουνάρης 1, γουρουνιάρης 1, γουρουνᾶς 1, γουρουνοβοσκός 1, γουρουνοτοσopάνης, ντορεμπάρης, χοιροβοσκός.

γουρουνόλοτζιος ὁ, ἐνιαχ. γουρουνολοζὸς Ζάκ. (Μαχαιράδ.) γ'ρουνόλοζος Πελοπν. (Καρβελ. Λεῦκτρ. Τόμπρ.) γουρ'νόλοτζιο τό, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ λότζιος, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. *alloggio* = κατάλυμα.

Γουρουνόκαλύβα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.: Αὐλὴ εἶναι αὐτὴ ἡ γουρουνολοζός; (περὶ ἀκαθάρτου αὐλῆς) Ζάκ. (Μαχαιράδ.)

γουρουνομάζωμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νουμάζωμα Στερελλ. (Λοκρ.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ μάζωμα.

Πλήθος χοίρων. Συνών. εἰς λ. γουρουνόβολι.

γουρουνομαθαίνω Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μετοχ. γουρ'νομαθημένος Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γ'ρουνομαθ'μένους Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὖς. γουρουνί καὶ τοῦ ρ. μαθαίνω.

Δίδω κακὴν ἀνατροφὴν εἰς τινα ἐνθ' ἄν.: Μὴ δὰ γουρουνομαθαίνης τὰ παιδιὰ ζου Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ἡ μετοχ. ἐπιθετ., ὁ ἔχων κακὴν ἀνατροφὴν, ὁ ἀγενὴς Πάρ. Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Κίτ. Μάν. κ.ά.): Τό 'χει γουρουνομαθημένο τὸ παιδί της Κίτ. Μάν. Εἶναι πολὺ γουρουνομαθημένο παιδί, σᾶδι δὲ ζῇ μ' ἀδρώπους ἀλλὰ μὲ γουρουνία (σᾶδι δὲ ζῇ = σὰν νὰ μὴ ζῇ) αὐτόθ. Τά 'χει τὰ παιδιὰ της γουρ'νομαθημένα Γαργαλ.

γουρουνομάλλης ἐπίθ. ἐνιαχ. γουρ'νουμάλλ'ς Στερελλ. (Βαρετάδ. Καντήλ. Κουνουπῖν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνόμαλλο.

Ὁ ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του σκληρὰς καὶ χονδρὰς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριομάλλης, γουρουνοτριχης.

γουρουνόμαλλο τό, ἐνιαχ. γουρ'νόμαλλο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὖς. γουρουνί καὶ μάλλι.

